

*Ένα δραματικό, θαυμάσιο διήγημα υπό του διασκεπτιμένου Ρώσσου συγγραφέως

ΒΑΣΙΛΗ ΝΕΜΙΡΟΒΙΤΣ-ΔΑΝΤΣΕΝΚΟ

ΣΗΜ. ΑΡΧ. Σὰς προσφέρομεν σήμερον δεύτερον διήγημα ἀπὸ τὴν πέννα τοῦ γνωστοῦ Ρώσσου διηγηματογράφου Βασίλῃ Νεμίροβιτς-Λαντόινκο. Σύντομον βιογραφικὴν σημείωσιν περὶ τοῦ συγγραφέως θὰ ἴδῃτε εἰς τὸ 16ον τεύχος τῆς «Ν. Γενεᾶς» (σελίδα 12) ἔνθα ἐ-
δημοσιεύθη καὶ τὸ ὠραῖόν του διήγημα «Ὁ πόλεμος καὶ ἡ Καρδιά τοῦ Ἀνδρόπου».

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and faint, dark smudges or stains near the bottom center. A prominent dark, irregular tear or hole runs along the bottom edge of the page.

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Ὁ πρόεδρος

Αἱ Ἀγγλίδες ἀπεφάσισαν ν' ἀντικαταστήσουν τοὺς ἄνδρας εἰς τὰς ἐργασίας τῶν καὶ ἐπιδίδοντα τὰς ἐργασίας εἰς καθὲ ἐπάγγελμα. Εἰς τὸ Λονδίνον μόνον ἐνθ' ἑκάστη ἡμέρᾳ πρὸ τοῦ πολέμου ὑπῆρχον 27,000 κορίτσια καὶ γυναῖκες ὑπὸ πληθλὺν εἰς γραφεῖα, στήμερον δ' ἀριθμὸς τῶν ὑπαλλήλων γυναικῶν ὑπερβαίνει τὰς 100,000.

Ὁ πρόεδρος

ΡΟΝΤΓΥΡΑ ΚΙΠΛΑΓΓ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΛΟΓΓΟΥ

Ο ΤΟΥΜΑΙ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ αὐγὴ ἐπρόβαλε σὸν ἕνα σεντόνι ἀγροκίτρινο πῶς ἀπὸ τοὺς ὀλοποράσιους λόφους καὶ ἡ φασαρία ἐπάρυσεν ὅλην μὲ τὴν πρώτην ἀκτῖνα ὡς νάταν τὸ φῶς, μὴ διαταγὴ τοῦ νὰ μὴ μπορούσαν ἢ νὰ ὑπακούουν. Πρὶν τὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ Τούμαι καθηνόχασεν ἀπὸ τὸ δονητὸ καὶ πρὶν ἀκόμα καλὰ-καλὰ σιριφογυρίσῃ στὴ μέσῃ του, ποῦ ἦταν ξαπλωμένος, οὔτε ἕνας ἐλέφας δὲν ἐφαίνονταν ἐκτὸς τοῦ Κάλα Νάγκ, τοῦ Πουδμίρι καὶ τοῦ ἄλλου τοῦ ἐλεφάντος τοῦ δεμένου μὲ τῆς ἀλυσίδες. Δὲν ἀκούονταν οὔτε θόρυβος οὔτε καὶ θόρυβος φρόμα σὶς λοφοπλαγιές, ποῦ θὰ ἐπρόδιδε ἀπὸ τοῦ τραβήξαν τὰ ζῶα.

Ὁ μικρὸς Τούμαι ἐκτίναξε μπροστὰ τοῦ μ' δλάνοιχα μάτια. Τώρα ἐβλεπε διττὸ ἀνοιχτὸ μέρος σὲ δάσος ἐμεγάλωσε. Περιοσότερα δένδρα ἦσαν πεσμένα χάμου καὶ ἡ ὑψηλὴ γλῶσσὴ τοῦ δάσους εἶχε καταπατηθῇ. Ὁ Μικρὸς Τούμαι ξανακίταξε καλὰ. Οἱ ἐλέφαντες εἶχαν καθαρῶς περιοσότερο μέρος, εἶχαν πατήσῃ τοῦπες καὶ σιάξαν καὶ θάμνα καὶ χόρτα καὶ δένδρα εἰς ἀρκετὴν ἔκτασιν.

— Γοιὰ, λέγει ὁ μικρὸς Τούμαι καὶ τὰ μάτια του ἦσαν πολὺ θαυρά. Κάλα Νάγκ, γέρο μου, ἄς μένουμε κοντὰ σὸν Πουδμίρι κ' ἄς πᾶμε εἰς τοῦ Πήτεροσεν Σαχίμπ τὴν κατασκήνωσιν εἰδεμένη θὰ πέσω χάμου ἀπὸ τὸ σῆδρο σου.

Ὁ γέρος ἐλέφας παρακολουθοῦσε τοὺς δύο ἄλλους, ποῦ ἀπεμακρύνοντο, ἐμυγκρίζοντες, ἐσελθὼν καὶ ἐκίνησε κ' αὐτὸς τραβῶντας διὰ τοῦ μονοπάτι. Ὡς ἔως ἤνῃκεν εἰς κάποιον ἰθαγενῆ βασιλέα, πενήντα ἢ ἐξήντα μίλλια μακρόν.

Δυὸ ὥρες ἀργότερα, καθὼς ὁ Πήτεροσεν Σαχίμπ ἔτρωγε τὸ πρόγευμά του, οἱ ἐλέφαντες ποῦ εἶχαν διπλοδέσει μὲ ἀλυσίδες ἐκείνη τὴ νύχτα, ἀρχίσαν νὰ μυνγκρίζουν μὲ τῆς προσδοκίδες των καὶ ὁ Πουδμίρι, λασιωμένος ἴσα μὲ τὴ γάμιν μὲ τὸν Κάλα Νάγκ, μὲ ποδία κουρασμένα, πονεμένα, ἔμπαιναν μέσα στὴν κατασκήνωσιν.

Τοῦ μικροῦ Τούμαι τὰ μοῦτρα ἦσαν ἄσπρα ἀπὸ τὴ σκόνη καὶ γδαρμένα καὶ τὰ μαλλιά του ἦσαν γεμάτα φύλλα καὶ μουσκεμένα μὲ σταλαγματιές δροσιάς. Ἐπροσπάθησεν ὡσὶοσο νὰ χαιρετίσῃ τὸν Πήτεροσεν Σαχίμπ καὶ ἀνέκραξε μὲ μουσσομένη φωνή.

— Τὸ χορὸ - τὸ χορὸ τῶν ἐλεφάντων. Τὸν εἶδα ἐγὼ τὸ χορὸ - τὸν εἶδα καὶ τώρα πεθαίνω.

Καὶ καθὼς ὁ Κάλα Νάγκ ἐκάθησε χάμου τὸ παιδί γλύστισε ἀπὸ τὸ σῆδρο του κ' ἔπεσε στὴ γῆ ξερό.

Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ τῶν ἰθαγενῶν δὲν ἔχουν νεῦρα ποῦ θάξιζε τὸν κόπο νὰ ἰ' ἀναφῇ κανεὶς καὶ γιὰ τοῦτο μετὰ δύο ὥρας ἔπειτα ξαπλωμένος ἀρκετὰ ἄνεστα καὶ ἥσυχος σὲ κρεμαστὸ κρεβάτι τοῦ Πήτεροσεν Σαχίμπ μὲ τὸ κυνηγετικὸ σακκάκι τοῦ Πήτεροσεν κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ μέσα σὲ στομάχι του ἕνα ποτῆρι ζεστὸ γάλα, λιγὰκι κονιάκ καὶ ἕνα χάπι κινίνο, καθὼς δὲ οἱ ἀπορομάλληδες γεμάτοι λαβωματιές κυνηγοὶ τῶν δασῶν κάδονταν ἀντίκρου τοῦ καὶ τὸν προσέδλεπον ὅπως ἀτενίσῃ κανεὶς ἕνα ξωτικό, ὁ Μικρὸς Τούμαι διηγῆται τὴν ἱστορίαν του, ὅπως ἕνα παιδάκι θὰ τὴν ἔλεγε καὶ κατέληξεν ὡς ἐξῆς.

— Τώρα ἂν σὰς λέω ψέμματα καὶ σὲ παρμικρὸ ἀκόμα στείλατε ἀνθρώπους νὰ ἰδοῦ-

νε καὶ θὰ ἀνακαλύρουν διττὸ οἱ ἐλέφαντες ἐπάτησαν σὲ χορὸ των καὶ θάμνα καὶ χόρτα καὶ ἐμεγάλωσαν τὸ ἀνοιχτὸ μέρος σὲ δάσος μέσῃ, τὸ ἐπλάτυναν πολὺ, πάρα πολὺ περισσότερον ἂν ἔτι ἦταν. Θὰ βροῦν τώρα δέκα κ' ἄλλα δέκα καὶ πολλὰς φορὰς δέκα μονοπάτια ποῦ ὁδηγοῦν σὲ τὸν τόπον τοῦ χοροῦ, γιὰ τὸ οἱ ἐλέφαντες ἀνοιξαν καὶ μονοπάτια. Τὰ εἶδα ἐγὼ ὅλ' αὐτὰ, ποῦ σὰς λέω. Μὲ πῆρε ὁ Κάλα Νάγκ καὶ τὰ εἶδα. Καὶ μάλιστα σὰς λέω καὶ μπορεῖτε νὰ τὸ ἰδῆτε καὶ μόνοι σας πῶς τὰ πόδια τοῦ Κάλα Νάγκ εἶνε κουρασμένα καὶ πονοῦνε.

Ὁ Μικρὸς Τούμαι ἔπειτα ξαναξαπλώθηκε καὶ ἔπεσε σὲ τὸν ἴπνον κ' ἐκοιμήθηκε ὅλο τὸ ἀπόγευμα καὶ τὸ σούρωμα, ἐνῷ ἀκόμα κοινοῦνταν, ὁ Πήτεροσεν Σαχίμπ καὶ ὁ Μάισουνα Ἄππα ἀκολούθησαν τοὺς δύο ἐλέφαντας πρὸς τὸ μονοπάτι ἐπὶ δέκα πέντε μίλλια διὰ μέσον τῶν λόφων. Ὁ Πήτεροσεν Σαχίμπ εἶχεν εἰς τὸ κνήγι τῶν ἐλεφάντων δέκα πέντε χρόνια τώρα καὶ γιὰ πρώτην του φορὰ ἐβλεπε χοροτοπὶ ἐλεφάντων. Ὁ Μάισουνα Ἄππα δὲν ἐχρησίσθηκε βέβαια νὰ εἰσέλθῃ καὶ δεύτερη μαλὰ εἰς τὸ ἀνοιχτὸ μέρος γιὰ νὰ ἰδῇ τί ἔγινε ἐπ' αὐτοῦ.

Τὸ παιδί λέγει ἀλήθεια, εἶπε ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν ἡμεῖς τὴ νύχτα. Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐμείνησα ἐβδουμία μονοπάτια. Ἰδὲς, Σαχίμπ, ποῦ ὁ Πουδμίρι ἔκαψε τὴν ἀλυσίδα του ἀπὸ τὸ δένδρον. Ναι, ἦταν καὶ ὁ Πουδμίρι μαζί τους.

Ἐκνιτάχθησαν, ἔπειτα ἐκνιτάχθησαν καὶ οἱ δύο ἀπὸ πάνω ἔως κάτω μὲ πολλὴν ἔκκληξιν, ἐπειδὴ οἱ τρόποι καὶ αἱ διαθέσεις τοῦ ἐλεφάντος εἶνε καὶ ποῦ κανένας ἀνθρώπος, εἴτε λευκὸς εἴτε μαῦρος, μπορεῖ ποτε νὰ καταλάβῃ.

Ἐπειδὴ ἔλασαν πέντε χρόνια, λέγει ὁ Μάισουνα Ἄππα, ἀκολουθῶ τὸν ἀφεντικό μου, τὸν ἐλέφanta, ἀλλὰ ποτε δὲν θυμᾶμαι παιδί ἢ ἄνδρας ν' ἀκούσῃ ἢ νὰ ἰδῇ ὅ,τι εἶδε ἐκεῖνο τὸ παιδί. Ἔτσι καὶ μὰ ὅλους τοὺς θεοὺς τῶν Λόφων εἶνε — τί μπορεῖτε νὰ ποῦμε;

Καὶ ἐκίνησε σαστισμένος τὸ κεφάλι του.

Ὅταν ἔφθασαν πῶς εἰς τὴν κατασκήνωσιν ἦσαν πρὸς ὥρα γιὰ δεῖπνο. Ὁ Πήτεροσεν Σαχίμπ ἔφαγε μόνος μέσα εἰς τὴν σκηνήν του, ἀλλ' ἔδωσε διαταγὰς νὰ δώσουν περισσότερον κρέας καὶ ψωμί καὶ εἰς καὶ ἐν γένει διαλαστιάς μερίδας εἰς ὅλους τοὺς ἄνδρας, ἐπειδὴ ἤξερε διττὸ ἐκείνη τὴ βραδιά θὰ γιόρταζαν.

Ὁ Μεγάλος Τούμαι ἤρθε λαχανιασμένος γυμναστικὰς τὸ παιδί του καὶ τὸν ἐλέφanta του καὶ τώρα ποῦ τοὺς ἔβλεπε ὅπως τοὺς ἐκτίναξε καὶ τοὺς δύο ὡς νὰ τοὺς ἐφοβεῖτο. Καὶ ἐκολούθησε μὴ μεγάλη γιορτὴ εἰς ὅλην τὴν κατασκήνωσιν ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ ὁ Μικρὸς Τούμαι ἦταν ὁ ἥρωας τῆς ἐορτῆς καὶ περνοῦσε ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι σὲ ἄλλο καὶ τοῦ σημάδευαν τὸ μέτωπο μὲ αἷμα ἀπὸ στήθος φοροκοσμημένου νοτιόρου γιὰ νὰ δειξοῦν, διττὸ ἦταν καμπήστος μὲν, ἀλλὰ μεμνημένος εἰς διατα μυστικὰ τοῦ ἄγριου λόγγου καὶ ἐλεύθερος. Καὶ ἄναψαν φωτιὰς εἰς ὅλας τὰς σκηνὰς καὶ διηγούντο τὴν ἱστορίαν, ποῦ τὸ παιδί διηγῆται καὶ οἱ ἄλλοι διὰ τὴν φλόγον ἐβόσαν ἰ' ἀναμμένα, κῆντρα κούτσουρα τῆς φωτιᾶς ἔκαναν τοὺς ἐλέφαντας νὰ φαίνωνται κ' αὐτοὶ ὡς νὰ ἦσαν βουτηγμένοι σὲ αἷμα καὶ ὁ Μάισουνα Ἄππα, ὁ ἀρχηγὸς ὅλων τῶν ὁδηγῶν καὶ ὅλων τῶν κνηγῶν — ὁ Μάισουνα Ἄππα τὸ δεῖ χέρι τοῦ Πήτεροσεν Σαχίμπ, αὐτὸς ποῦ ποτε τοῦ ἐπὶ σαράντα χρόνια δὲν εἶχεν ἰδῇ ὁρῶμο

τεχνικὸν, ὁ Μάισουνα Ἄππα ποῦταν τόσο μεγάλος ὥστε δὲν εἶχε ἄλλο ὄνομα πλὴν τοῦ Μάισουνα Ἄππα, πῆδηος σὲ πόδια τοῦ ὀλορθος κρατῶντας ψηλὰ τὸν Μικρὸν Τούμαι καὶ ἀνέκραξε.

— Ἀκούσατε, ἀδέρφια μου. Ἀκούσατε κ' ἑσεῖς ἀφεντιάδες ἐλέφαντες, γιὰτὶ ἐγὼ ὁ Μάισουνα Ἄππα μιλῶ. Ἐτοῦτος ὁ μικρὸς ἐδῶ, ποῦ τώρα ἵφτανω, δὲν θὰ καλῆται πρὶν ὁ Μικρὸς Τούμαι, ἀλλ' ὁ Τούμαι τῶν ἐλεφάντων, ὅπως ὁ προσάπτει τοῦ ἐλεφάντος πρὸς αὐτοῦ. Ὅ,τι ποτε ἕνας ἀνδρὸς νύχτα καὶ ἡ ἀγάπη ὅλων τῶν ἐλεφάντων καὶ ἡ ἀγάπη ὅλων τῶν θεῶν τοῦ Λόγγου εἶνε μαζί του. Θὰ γείνη μὴ μέρα ἕνας μεγάλος κνηγὸς καὶ ἀνιχνευτὴς. Θὰ γείνη μεγαλειέτερος κ' ἀπὸ μένα, ναι, ἀκόμα κ' ἀπὸ μένα μεγαλειέτερος — τὸν Μάισουνα Ἄππα. Ὁ ἀκολουθῶν τὸ νέο μονοπάτι καὶ τὸ παλιὸ μονοπάτι καὶ τὸ περδευμένο μονοπάτι μὲ καθαρό πάντοτε μᾶτι. Δὲ θὰ τὸν περδύουν ποτε οἱ ἐλέφαντες, οὔτε θὰ κινδυνεύῃ ἴποιε, ὅταν θὰ πηγαίῃ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν κοιλίαν γιὰ νὰ τοὺς δέσῃ τὰ δόττια καὶ ἂν γλυσιγήσῃ μπρὸς σὲ πόδια τοῦ ἄγριου ἐλεφάντος, ὁ ἄγριος ἐλέφας θὰ καταλάβῃ ποῖος εἶνε καὶ δὲ θὰ τὸν πατήσῃ, δὲ θὰ τὸν γυρίσῃ. Αἰχαί. Ἐσεῖς ἀφεντιάδες μου ἀλυσσόμενοι — νὰ ὁ μικρὸς ποῦ εἶδε τοὺς μυστικούς χορούς σας, εἰς τὰ κρητὰ μέρη τοῦ δάσους — θέαμα ποῦ ποτε ἄνδρας δὲν εἶδε. Τημεσάτε τὸν ἀφεντιάδες μου. Καὶ οἷς, παιδιὰ, ὅλοι χαιρετᾶτε τὸν Τούμαι τῶν ἐλεφάντων. Ἀχαὶ Χιρὰ Κοῦ', Μπιρτσι Γκοῦ', Κοντιὰρ Γκοῦ' — Ἀχαὶ. Πουδμίρι. Κ' εἰς τὸν εἶδες σὲ χορὸ καὶ σὲ ἐπίσης, Κάλα Νάγκ, ὁ μαργαριτάρι τῶν ἐλεφάντων — ἀγαά. Ὅλοι μαζί. Ἐμπρός. Εἰς τὸν Τούμαι τῶν ἐλεφάντων. Μπαρρά.

Καὶ εἰς τὴν τελευταίαν κραυγὴν τοῦ ἀνδρός ὅλοι οἱ ἐλέφαντες στὴ γραμμὴ ὑψώσαν τῆς προσδοκίδες των τόσο ψηλὰ ποῦ σχεδὸν ῥέθαναν τὰ μείωπά των κ' ἐχαίρεισαν δρόζοντας ἕνα μυνγκρητὸ — ὁ χαιρετισμὸς, ποῦ μόνο ὁ ἀντιβασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν ἀκούει, τὸ «Σαλααυὶν τῶν Κάντας».

Ὅλ' αὐτὰ διὰς ἐγίνονταν τώρα γιὰ τὸν Μικρὸν Τούμαι, ποῦ εἶδε ὅ,τι ποτε μετὰ του δὲ ἄνδρας δὲν εἶχεν ἰδῇ — τὸ χορὸ τῶν ἐλεφάντων αὐτὸς μόνος, μέσα στὴ νύχτα καὶ εἰς τὴν καρδίαν τῶν λόφων τοῦ Γκάρο.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ

ΣΥΡΟΣ.— Τὴν 25 παρελ. μηνὸς τὸ προσκοπικὸν μας ὄμμα ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κ. Π. Ἀλθανοῦ ἐξέδραμεν τὴν 5 μ. εἰς Ἀγ. Παρασκευὴν κατόπιν προσκλήσεως τοῦ ἐγγενεστάτου ιδιοκλήτου τοῦ ναοῦ κ. Α. Παπαναστασιόπουλου. Οἱ πρόσκοποι μας διήλθον εὐχάριστον τὸ ἐσπέρας τῆς Δευτέρας ὡς καὶ τὴν Τετάρτην πρῶτ' εἰς Ἀγ. Παρασκευὴν, ἐκτελέσαντες διάφορα γυμνάσια καὶ ἀσκήσεις ὡς καὶ διαφόρους ἄλλας πεδιάς παρακολουθήσαντες δὲ συνάμα τὸν ἐσπερινὸν καὶ παρακλήσιν ἀφ' ἐσπέρας, τὴν δὲ πρωίαν τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐπατέκαμψαν εἰς τὴν πόλιν τὴν ἐσπέραν τῆς Τρίτης, τὴν 7 ὥραν περίπου.

Ἐπίσης τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα πέντε ἐνωμοτῆται ἐπὶ τὴν διοίκησιν τῶν ἐνωμοταρχῶν αὐτῶν ἐξέδραμον εἰς τὴν θέσιν «Παρακοπή».

Οἱ πρόσκοποι ἀφού καθ' ὁδὸν ἐξετέλεσαν γυμνάσια ἀνιχνεύσεως ὡς καὶ μικρὰς ψευδομάχης, ἔφθασαν εἰς τὴν Παρακοπήν. ἐκεῖ οἱ πρόσκοποι συνήντησαν τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν κ. Π. Ἀλθανὸν ὡς καὶ τοὺς ἐνωμοτάρχας ἀδελφούς Βελισσαρεπούλους, Φραντζεδάκη καὶ Γιαμαλάκη παρὰ τῶν ὁποίων ἔτυχον μεγάλης ἐκ μέρους αὐτῶν περιποιήσεως. Ν. Α. Ρ.